

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Syv og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktober 1887.

Herren sagde: „Jeg vil sige til Norden: giv hid, og til Sonden: hold ikke tilbage; for mine Sønner hid langfra og mine Døtre fra Jordens Ender“. (Esaias 43, 6.)

Kjøbenhavn.

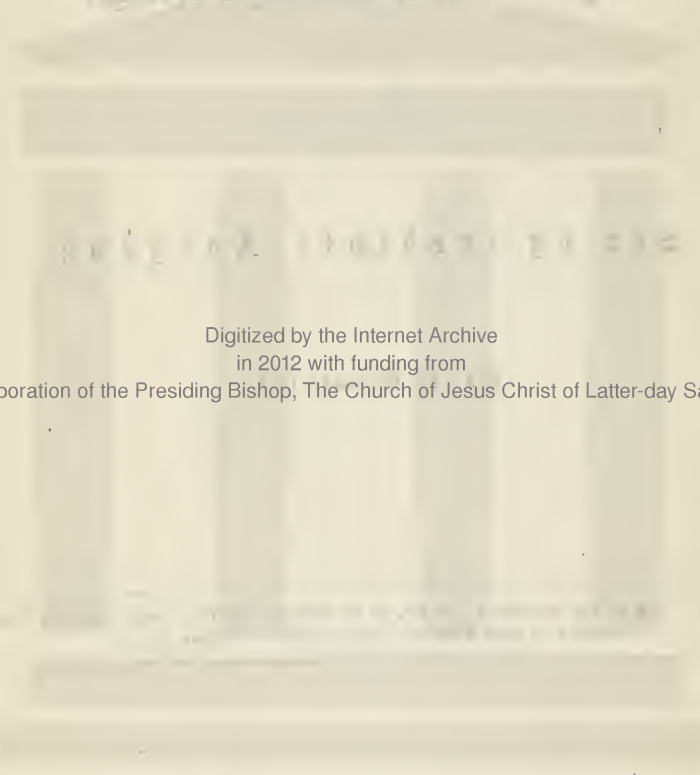
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. C. Bording (W. Petersen).

1888.

Stjernerne

Udgivet af den danske Mission

Udgivet af den danske Mission

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Udgivet af den danske Mission
København

Indhold af 37te Aargang.

Redaktionens Bemærkninger:	Side	Side
Ankomst	11	
Ankomst og Bestikkelser 60, 88, 250, 285, 300	300	
Apostelen C. Snows Død	291	
Aargangens Slutning	374	
Bestikkelse	11, 203, 313, 363	
Bagtalelse og det's Under	40	
Dette Aars anden Emigration	329	
Et frimodigt Forsvar	72	
En kanadisk Senator har forenet sig med Normonkirken	89	
Emigrationspriserne	265	
Et Tilbageblik	313	
En smuk Skit	345	
Forandring	203	
Gaa bort fra hende, I mit Folk!	120	
Hvad skulle vi gjøre for at blive salige	152	
Hvad Kvinden kan udrette	219	
Hvorfor „Mormonerne“ ikke let vænnes fra deres Tro	248	
Kristi anden Tilkommelse	184	
Konferencemøder	187, 375	
Vær Børn at bede	344	
Missionsvirksomheden	24	
Manti Tempel Dring	105	
Missionsvirksomhed i Australien	200	
Mohamedanismens Udbredelse	201	
Martyrbagen i Karthago Fængsel	297	
Nogle Ord til Vejledning for Præste- dømmet	360	
Overgangstiden	89	
Om Emigrationen og Biletpriserne ..	168	
Om Udbredelse af det strevne Ord ...	312	
Præsident Woodruffs Brev	8	
Præstedømmets Orden	232	
Skandinaviens Stjerne	11	
Sabbaten	57	
Salme	299	
Til de Hellige	104	
Tienbeloven	136	
Udeliggjor Eders Tale	216	
Aandens Udbødelighed 266, 286, 300, 314, 331, 347, 358, 375		316
Apostel Crastus Snows Begravelse		316
Blandinger 15, 31, 47, 79, 112, 143, 192, 245, 256, 272, 336, 351, 368		368
Beedjer og Jagerfol		46
Dødsfald 32, 48, 80, 96, 112, 160, 208, 224, 272, 288, 304, 320, 336		336
Dødeligheden paa Jorden		95
David Whitmers sidste Vidnesbyrd		175
Dommens Dag		193, 209
Dr. Edw. Jsaacsons Grunde hvorfor han tror paa Kristus		273
En Fortælling om et Uhyre		1
Emigration		12, 250, 264, 285, 330, 352
Emigranterne		25, 42, 331, 363, 373
Ex-kongressmand C. C. Beans Anstneser om Utah-Affærene		17
En Epistel til Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidst-Dages Hellige ...		49, 65, 75
Et mærkeligt Fund		88
Eliše C. R. Snow Smith's Minde		118
En kort Afhandling om Præstedømmet 127, 141, 172, 190, 205		205
En god Anbefaling		159
Et Monument		167
En Dames Skildring af Forholdene i Utah		238
En Epistel af Præs. W. Woodruff		241
Evangeliste Ordinantjer, som maa adlydes.		270
En jødisk Rabbiner blandt Mormonerne ..		279
Et lille Sandkorn		280
Et nyt Vidnesbyrd om Gud 305, 325, 337, 363, 377		377
En Epistel til de unge Mænd		321
Et mærkeligt Syn		330
Forfjællige Slags Lyve (Poesi)		16
Fakta angaaende Utah		43
Foredrag af Vidste James N. Leishman 129, 145, 161		161
Forglem ej Bønnen (Poesi)		144
Gamle Ruiner i Mexiko		94

	Side
Gubernør Julids og Selskabs Besøg iblandt Mormonerne	95
Guds Straf og Menneskes Straf	107
Guddommen, et Foredrag holdt i Logan Tempel af Ældste F. B. Stuart	177
Gjæld og Fligt	182
God Opførelse	183
General-Konferencen	251
høje Tanker om almindelige Ting	39
Helbredelse ved Tro (Af Geo. D. Cannon)	197
Herrens Udbalgte	228
Indvielse af Manti Tempel	289
Zules Simon om Alkoholismen	158
Jerusalem's Gjenoprettelse	343
Kristendommen set fra en Hebning's Stand- punkt	22
Konferencemøde i Kristiania	26, 252
" i Kjøbenhavn	60, 221
" i Aalborg	62, 236
" i Aarhus	77, 233
Korrespondancer :	
Island, Halbor Johnson	107
Brigham City, Utah, F. C. Nielsen	203
Frederikshavn, C. V. Christensen	220
Liverpool, ombord i Dampskibet Wis- consin, nær Ny York, F. C. Gert- sen	286, 300
Keiser Frederik III's Død	304

	Side
Udhighed	29
Verdag-Aften, eller Ankomsten til den ny Verden	85
Vobfang	208
Mormons Bog og Spaulding Romanen 122, 138, 154, 169, 188	122, 138, 154, 169, 188
„Mormonismen“ og menneskelig Frihed ...	124
Omvendelse efter Døden	90
Præsident Taylors Begravelse	7
Personligheder	23
Rettelse	128, 176
Religion og Fritænkeri	213
Statistisk Rapport	96, 288
Sidney Higdon's sidste Vidnesbyrd	44
Taler af Apostel George Teasdale (Uddrag)	33
Tale af Præs. Wilford Woodruff	81
" = Apostel Crastus Snow	97, 105
" = " F. D. Richards	113
" = " John H. Smith	225
" = " H. J. Grant (Uddrag)	257
" = Ældste D. F. Whitney	260
" = " Dr. Edw. Haacson ..	353, 369
Tanter ved Karstiftet (Poesi)	110
Tankesprog 93, 119, 151, 183, 224, 227, 231, 235, 259, 285, 299, 303, 311, 328, 343, 359, 373, 379	93, 119, 151, 183, 224, 227, 231, 235, 259, 285, 299, 303, 311, 328, 343, 359, 373, 379
Var han en Profet?	12
Ville Jøderne blive indsamlede i Vantro?	246

175 20 + 22 fuld

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste Oktober 1887.

37te Aargang.

En Fortælling om et Uhyre.

(Allegori.)

Paa et vist Sted, berømt fra umindelige Tider for sine Mærkværdigheder og Kuriositeter, findes et beshnderligt og overordentligt forfærdeligt Uhyre. Det har en uhyre Storrelse; og hvad der gjør det endnu mere frgtselig er, at det synes at være i Besiddelse af et Slags polypagtigt Liv; thi det kan bevæge sig og fortære Bytte. Det har ikke nogen bestemt Form; thi det forandres i Udseende lig Stjerne, der bevæge sig for Vinden. Dets materielle Bestanddele ere forskellige, men det har i Almindelighed Udseende af en beshnderlig Sammensætning af Jern og Bér.

Denne Skabnings Legeme er overalt besat med frgtselige Hoveder, Arme og jnabelagtige Sugeror. Nogle af Hovederne ere i menneskelig Form, andre ligne derimod forskellige Arter af vilde Dyr og Rovfugle, og ethvert Hoved har en stor Mund med lange og skarpe Tænder. Armene og Sugerorene ere af forskjellig Længde og Storrelse; nogle ere lange og smalle, medens Andre ere korte og tykke, men alle ere forsynede,

enten med Kloer eller Fingre, eller med Øvner til at suges. Uhyret har talrige gennemtrængende Dine, der skuer omkring for at opdage Føde og Rov. Armene og Sugerorene ere bestandig i Bevægelse, baade fjern og nær, og Kloerne og Fingrene og de svampagtige Sugere samle uhyre Forraad af Bytte og smudsig Næring, som de bringe til dets uhyre Gab. Djnene spejde jaaledes bestandig; Armene og Sugerorene ere altid i Bevægelse, medens Munden opsluger Byttet; dette er alt hvad Uhyret udretter.

Gjendommelighederne ved dette Syn ere baade talrige og interessante. Set i forskellige Belysninger og betragtet fra forskellige Sider, fremviser Uhyret mange forskellige Udseender. Set i Afstand fra et Højdepunkt kaldet „Theologibjerget“ forandres det frgtselige Syn; ved en beshnderlig Forvandling, til en Gjenstand med en sjælben og mageløs Skjønbed. Legemet bliver da ikke længere en stinkende Masse af Materie, men en net og meget fin Sammen-

sætning af udvalgte og kostbare Materialer. De frastødende Hoveder faa Udseende af arverdige Patriarker og alvorlige Filosofer. Ansigtterne ligne uskadelige Faar og uskyldige Duer og fremvise et blidt, barmhjærtigt og lamligt Udseende. De skrækelige Arme og lange slimede Snabler forandres til elskværdige Benner, udstrakte til Beskyttelse, og skinnende Hår, som overalt udfaste sine gyldne Straaler. I Stedet for Fugle- og Dyrefløer, der gribe efter Bytte, viser der sig bløde hvide Hænder, fra hvilke en Overflodighed af lyndige vellugtende Gaver bestandig falde. Ved en let Forandring af Synspunktet forandres denne forunderlige Skabning fra en umaadelig graadig Fraadser til en meget behagelig Gjenstand — en altid rindende Kilde med rige Gaver og Belignelser.

Udseendet er i Virkeligheden kun en Reflektion eller Lustspejling, fra en stor og ærefrygtbydende Institution, spredt over et stort Areal, der viser sig paa den historiske Himmel, hvilken Institution har eksisteret i mange Generationer under forskjellige Former. Til visse Tider finner et skjærende Lys lige igjennem Uhyrets Motto, og da kan man se i flammende Fld de ugunstige men bethydningsfulde Ord: „Hemmelighed, Babylon“.

Følgende Beretning er samlet fra de paalideligste Kilder med Hensyn til denne behynderlige Banfsabnings Opkomst, Bægt og nærværende Udseende:

En vis berømt Fyrste, Son og Arving af en stor og magtig Konge, arvede efter sin Fader et stort Gods. Arvegodsjet indtog en stor Udstrætning og indbefattede Provindsjer med udstrakte Sletter og navnkundige Stæder, høje Bjerge, ribende Strømme og store Have befarede af hurtigsejlende Handelskibe, samt Der, der bugner med

vellugtende Sager og mineralste Statte. Store Flokke af Hjorder græsje paa de frodige Græsgaue. I alle Retninger var det lyndige Landskab inddelt i Bingsaarde, Frugthaver og Marker ved gode Hegn, Mure og Torngjærder, hvilke udgjorde det videnskabelige Landbrugs Rigdomme.

Fyrstens personlige Egenstaber vare saadanne, at enhver skikkelig Person med Fordel kunde anvende dem som Exempel. I Legemsform var han fuldkommen, og hans overlegne Forstand indbefattede alle ypperlige og beundringsværdige Anlæg. Undersaatternes Lykke og Velfærd var hans hele Opgave. Det var hans højest Ønske, at Enhver skulde blive delagtig i de Rigdomme, som fandtes i hans fredelige Rige. Han habede alle egennyttige Misforhold, foragtede Tvangsmidler, og fordomte paa det strengeste de Fattiges Undertrykkelse og de Starkes Triumf over de Svage.

Han elskede den saakaldte patriarkalste Regjeringsform — den venlige Regjering af naturlige Fædre over sine Born og den saakaldte Førstefødselsret — thi hans egen Rettighed og Berømmelse havde han erholdt fra denne Kilde.

Men uagtet Fyrstens velgjørende Tilbøjeligheder og gode Hensigter med sine Undersaatter, saa havde han dog en hævnjerrig og uforsjonlig Fjende, en magtig Hovedsmand og anerkjendt Leder af en talrig og frygtelig Bande, bestaaende af oprørske Plyndrere. Denne Erke-Modstanders bitre Had mod den gode Fyrste var haade udbødeligt og ondskaabsfuldt forenet med ubegrændset Suedighed og listig Forførelse; og hans ugudelige Bande af underordnede Fyrster blebe besjælede af samme flette Egenstaber og rænkefulde Snuhed, og de anvendte dem i Forhold til deres ondskaabsfulde Natur. Modstanderen og

hans ryggesløse Bænder opholdt sig nær ved Fyrstens Rige i en stor og vild Orfen, hvorfra de gjorde hyppige Indfald paa hans Ejendom og foraarjagede ufigelig megen Fortræd og Elendighed iblandt hans mindre standhaftige Underjaatter ved deres grusomme og snedige Kneb, som de anvendte for at opægge disse til Oprør imod deres retmæssige Herre. Mange, som lyttede til disse onde Raadgiveres forfærdige Overtalelser bleve stolte, haardhjærte og tyranniske og paatog sig ulovlig Myndighed over deres Brødre og undertrykkede og behandlede dem med Grusomhed. Denne utaknemmelige og frække Opræden bedrovede Fyrsten saare meget; thi han indsaa, at det var et skjændigt Forræderi baade mod ham og hans majestætiske Fader.

Fyrsten vedblev dog at være taalmodig og overbærende, og medens mange af hans Underjaatter vare trodsige og oprørske og hydermere behandlede ham med personlig Forhaanelse og Mishandling, rejste han omkring iblandt dem og gjorde Godt. Han tog de Fattiges og Lidendes Parti og forsvarede de Svage og Undertrykte imod deres haardhjærte Herrer og grusomme Tyranner. Han bespiste de Hungerige, helbredede og trostede store Mængder af Syge og tilsidt opofrede han sit eget Liv for at tilfredsstille den brudte Lovs Fordringer og for at forjone deres afskyelige Forbrydelse af Oprør og Forræderi. Nogle vare bødserdige, eftergivne og lydige; men Mængden vedblev at være trodsige og oprørske.

Uagtet den venlige Fyrstes Velgjørenhed og Taalmodighed var ubegrændset, saa kunde han dog ikke nedlade sig til at bo iblandt et Folk, som hver Dag forhaanede og trodsede ham; især da hans Fader, der selv var Vidne til denne ugudelige Fræfthed og trodsige

Behandling, hvormed hans elskelige Son og Arving blev modt, indbød ham til at vende tilbage til det kejserlige Palads, indtil hans Underjaatter som en Folge af deres Daarskab lærte Lydighed ved bitter Erfaring og blevne bødserdige og glade ved at byde deres retmæssige Herre velkommen.

Fyrsten kaldte derfor sine faa trofaste Efterfølgere tilfammen og beredte dem til at overtage sin Regjering og være hans Repræsentanter efter hans Bortreise ved at give dem megen værdifuld Undervisning og mange Begavelser. Der var kun et Hundrede og tyve ialt af dem, men de vare modige og standhaftige Mænd. De modte skrækkelige Farer ved at forsvare den forviste Fyrstes. Sag imod den store Mængde vilde og barbariske Fjender. De vare, ligesom Fyrsten selv fortalte dem, lig en lille Faareskole, der er adspredt i Skoven blandt listige, hungerige og graadige vilde Dyr; men han jagde dem, at han vilde ikke lade dem uden Beskyttelse eller Trost. Han gav dem Ret til at ansøge ham om Hjælp og Raad, naar de onskede, og han lovede at besvare dem og hde dem den fornødne Hjælp og Bistand. Han begavede dem tillige med de mest fortrinlige Gaver og Gæver, saadanne som han selv var i Besiddelse af og havde anvendt. De kunde helbrede alle Slags Sygdomme ved at berøre de Syge med deres Hænder; de kunde uddrive onde Mænder, bringe de Dølte til at gaa, gjengive Syn, Hørelse og Taleevne til dem, som vare berøvede disse hyppelige Gæver. De kunde befri de arme, svage og ynkværdige Afstindige og gjengive dem deres Forstand. De kunde opvarme den kolde Livsstrøm, tilbagefalde hedengangne Mænder og befri Legemet fra Dødens skumle Gjemmested. De kunde sprænge Fængslets Dør med et Ord, og bringe

ubevægelige Fangehullers Grundvold til at skjælv. De kunde byde over Torde-
nen og Stormen og stille dens vold-
somme Raser, og slaa deres ugudelige
Modstandere med Lamhed og Dod. De be-
sade og udøvede disse mirakuløse Kræfter
i Fyrstens Navn og anvendte dem saa
længe som hans Visdom tillod det.
De vare ogsaa bekladte med fuldstændig
Myndighed til at udstæde Borgerfskab
til Fremmede og til Saadanne, som
havde forspildt sine Rettigheder; til at
modtage Renter og Skatter og udgive
samme, og Fyrsten lovede at anerkende
hele deres Forvaltning; men de skulde
være hans Underaatteres Tjenere, Ven-
ner og Beskyttere og ikke deres Herrer.
Han og ikke Folket lejede dem, og fra
ham alene maatte de vente at erholde
deres Belønning. Fyrsten sagde: „Fød
mine Faar“, medens Røvernes og Ty-
rannernes Opfordring var: „Faar
fød os“.

Tilfaldt forlod Fyrsten dem, og hans
Tjenere begyndte at arbejde flittigt for
hans Sag. Fyrsten havde sat en tro-
fast Mand ved Navn Peter til at være
Beder for dem; under hans Vejledning
spredte de sig omkring og begyndte
hjørteelig og med Iver at virke for
Reformationens gode Sag. De frem-
holdt Fyrstens sande Karakter og ret-
færdige Fordringer for Folket og viste
dem, hvor meget de skyldte ham deres
Hengivenhed og Lydighed. De mindede
Folket om hans mange barmhjertige
Handlinger, og hvilke gode Hensigter
han havde udbist imod dem, og de be-
viste ved den Magt de besade, at de
vare hans sande Tjenere. Det hændte
ofte, at en Velgjører bliver hædret
mere, naar han er borte, end medens
han er nærværende, og dette skete ogsaa
med denne Fyrste. De syndige Taler
af hans Tjenere tildrog sig Folkets
Opmærksomhed og fremkaldte deres Be-

drovelse. Tusinder efter Tusinder fore-
nede sig med Fyrstens Tjenere, bleve
indskrevne som Borgere og indgik en
hellig Pagt at tjene deres retmæssige
Overherre. I Løbet af nogle faa Aar
havde Fyrstens Sag vundet megen An-
erkjendelse, og Bærket spredte sig med
en forbausende Hurtighed og lovede
Fremgang og Sejr. Med uførtroden
Beholdenhed fremkynndte hans utrætte-
lige Tjenere det gode Arbejde; de ud-
sprødte Fyrstens Berømmelse og pro-
klamerede hans naadige Vilje i lang
bortliggende Lande. Store Kolonier
bleve grundlagte, og mægtige For-
eninger, sammenbundne ved Broder-
baand og Loyalitet, bleve oprettede i
mange Dele af Fyrstens Besiddelser, og
det syntes, som om den retmæssige Re-
gjerling havde faaet Fodfæste blandt
hans Underaattere.

Det gjenbundne Folk var lykkeligt
og trivedes under den nye Samfunds-
orden; de levede som en Familie i
Broderskab og havde alle Ting tilfælles.
Ingen vare overdrevne fattige eller
rige, men Alle vare tilfredse, desuagtet
vare de rige som et Samfund, og deres
borgerlige Tilstand fremviste stor Over-
flodighed; thi mange rige og velhavende
Familier havde forenet sig med Fyr-
stens Regjering og indskudt sine Rig-
domme i Skatkammeret. Ifølge Fyr-
stens Vejledning blev den tilbejbragte
Rigdom benyttet alene for hans Sags
Fremme. De Fattige og Nødlidende
bleve først forsynede. Regjeringens Ud-
gifter vare faa og lette og de opførte
derfor rige og pragtfulde Helligdomme
til den fraværende Fyrstes og den maje-
statistiske Konges Ære, i hvilke de for-
samlede sig til Raadslagning og udførte
vigtige Forhandlinger vedkommende den
fyrstelige Stat; men alle Skattene og
Herlighederne samt alt Landet og Be-
siddelserne tilegnedes Fyrsten og for-

brugtes ifølge hans Vejledning. En Institution, der havde saa mange Fordele, maatte absolut blive anset og tiltrækkende for et fattigt og undertrykt Folk; thi dets hele Indflydelse blev anvendt for at opnaa Frihed, Lykke og Velstand. Alle Embedsmændene vare ærlige, oprigtige og modige; deres Nærværelse var opmuntrende og foraarsagede stor Glæde iblandt Folket. De Syge bleve helbrede, de Hungrige bespiste, de Røgne klædte, de Fremmede modtagne med Gæstfrihed; Enkerne og de Faderløse sørget for, og de Bedrovede besøgte og opmuntrede.

Saaledes vare Forholdene, og disse vare Frugterne af Fyrstens gode og naadige Regjering. Hvem uden Djævel kunde ønske at forandre eller udslætte den? Men den menneskelige Naturs Svaghed er stor og uforklarlig forvendt.

Ligesom den hungrige Ulv fra sin Hule lurker paa Lammene, som hoppe omkring paa de grønne Græsgange, saaledes stirrede de ondskabsfulde Røvere og Tyraner med graadige og avinsyge Øjne paa den unge og trivelige Stat. Her var Bytte for rovgjerrig Graadighed; her var Rov for lidenskabelig Begjærlighed. I Forstningen betragtede de den med stjerne Øjne og vare forbitrede; men vovede ikke at angribe. De modte i hemmelige Forjamlinger og udslækkede Planer imod den unge Stats voxende Magt. De udtalte Forhandelser ved Tanken om den mulige Fare og Ulykke, som truede dem. De stirrede og grinede som deres begjærlige Sjæle i Tanken lagde Planer for at komme i Besiddelse af disse Rigdomme. Ulvene maatte imidlertid finde en Undskyldning for at angribe og fortære de hjælpeløse Lam, saa at deres gode skikkelige Karakter ikke skulde blive vanæret, og de blive ansete for grusomme. De vare flogede og snedige i alle deres gamle An-

slag og listige Plyndringer under Navn af Regjering; de havde hidindtil nedbrudt ethvert Børn, som den for Frihed kjæmpende Uafhængighed havde opstillet imod Skjændighed og anmasende Tyranni; men her var noget Nyt og Usædvanligt, som besvarede dem, og de ærgedes og forbauedes over dets stærke Form og Livskraft. De saa med Harm paa Fyrstens Tjeneres Indflydelse over de Skarer, som de med Lethed droge efter sig, og paa den Medebønhed hvormed de Rige nedlagde deres Skatte for deres Fodder. O, hvor de ønskede at udøve en saadan Indflydelse! De bleve vilde i deres Forhaabninger, som de i Tankerne gottede sig over disse Fordele — saadanne Lejligheder; og de begyndte paany at lægge Planer.

Men hvormed skulde de undskyldte sig? Vare de ikke ærbare Mænd? Deres Anseelse maatte først tages i Betragtning, og de maatte være omfindtlige i dette vigtige Punkt. Om en Yngling myrdede sin Fader og Moder, kunde han da ikke gjøre Fordring paa Medlynk, fordi han var et forældreløst Børn? Vilde det ikke være ubarmhjærtigt at forlange, at Røveren skulde opgive sit Bytte, det kunde bringe ham i ubehagelige Omstændigheder. Hvor grusomt vilde det ikke være at tage Lammet fra Jaguaren, naar den gnavede det sidste Ben. Er ikke denne Fyrste en Bedrager? Lægges ikke disse Sendebud Planer imod os? Ere vi ikke de Regjerende paa Arvegodset? Have vi ikke Landet, Kreaturerne og Paladserne i vor Besiddelse? Trænge ikke disse Mænd ind i vore Rettigheder og anvende vore Skatte? Ere de ikke Tyve og Forrædere, og fortjener Enhver af dem ikke at dø? Ere vi ikke de mest ærbare, barmhjærtige og overbærende Mænd, som leve? Vi kunne ikke taale det længere.

Siden de Dage, da Rain ikke betænkte sig paa at dræbe sin Broder for at vinde dennes Hjorner, har Rov altid været et lokkende Middel til at sætte Magt, Graadighed og Herskeshge i Bevægelse, og disse graadige Tyranner, der lokkedes af deres umættelige Begjærighed efter Magt og Binding, begyndte nu en Forfølgelse mod Herredømmet med Fortrød og Ulykke, med Grusomheder og Forbrydelser, jaadanne som ikke for havde haft sin Lige i Historien. Hidtil havde Stridighederne mellem Tyrannerne været af en mindre nedværdigende Karakter; de bestode i Rovers blodtørstige Disputationer over Byttets Deling, men dette var et nedrigt Anfald mod Uafhængighed, retmæssig og lovlig Myndighed og Ejendomsret.

Ligesom vilde Dyr angribe forsvarede løse Faar, og som vilde Stammer styrte sig over deres Bytte, jaalede forenede disse Plyndrere sig og forjoned sine modstridende Følelser ved at indgaa en Overenskomst om at dele deres Rov. De angreb den ledende Tjener og hans trofaste Medarbejdere og ihjælløge dem. De Trofastes Kolonier bleve angrebne, og de Forvarsloje adspredte og slagtede med ubarmhjærtig Grusomhed. De uskyldige Dfve strede og kæmpede med ligesaa liden Virkning som Duens Flagring i Kloerne paa en Hog.

Da Hyrderne vare ihjællagne undslap mange af Faarene for en Tid ved at sprede sig paa Bjergene. Nogle krobe ind i Huler og Kloster og skjulte sig, hvor de maatte udstaa Hunger, Tørst Kulde og Sygdomme tilligemed Frygt og Rædsel; men denne skrækkelige Landslyngtighed fressede dem ikke; de bleve efterstræbte paa Heste, og deres Opholdssteder opdagedes ved Hjælp af Blodhundene. Mange bleve martrede og strakte Led fra Led; Andre bleve kastede for vilde

Dyr og iturevne til Morstab for Theaterbejogende; medens atter Andre bleve overjurmorte med Tjære og Olie og brændte for at tilvejebringe Lys for deres gyselige Underholdninger.

Da Fyrstens Sendebud og trofaste Efterfølgere jaalede vare bortdrevne og udryddede saa konfiskerede og delte de anmassende Tyranner og Rovere de Adspredtes Hjem, Ejendomme, Skatte og Besiddelser. De toge Fyrstens Paladser og Regjeringens Handelshuse i Besiddelse og begyndte strax at antage sig Myndighed til at forvælde som Regenter i den fyrstelige Stat. De havde den uforskammede Frækhed at kalde sig selv Fyrstens Embedsmænd og koldblodig tilrane sig hans Myndighed. De valgte en af de mest frække og listige af deres Bande til at være deres Leder, og med bespottende Dristighed kaldte de ham „Efterfølger“ af Fyrstens ledende Tjener, Peter, hvem de havde dræbt. Paa samme Maade med de andre Tjenere i Regjeringen. Efterat de havde slagtet Fyrstens Embedsmænd opstillede de sig i deres Pladser og foregav at handle i deres Sted. De bragte deres Værk endnu videre og formerede Embederne og forstærkede deres Navne og Titler. De kaldte Hoved-Roveren: „Hans Hellighed“. De Andre bleve tiltalte som „hans Højhed“, „hans Naade“, „Højærværdige“, „Overhyrden“ o. s. v. De proklamerede sig selv som lovlige Embedsmænd i Fyrstens udplyndrede Rige; de foregav at sende Ansøgning til ham og forblinde Fyrstens Undersaatter jaalede, at de virkelig troede, han anerkjendte dem i alle deres ugudelige Nederdrægtigheder.

De grusomme og ubarmhjærtige Tyranner og Rovere var nu atter i Besiddelse af Fyrstens Arvegods og en mørk Nat af Uvidenhed, Rædsel, Undertrykkelse og Sorg rugede over hele

Riget. Intet uden Nodsraab og Beklagelse kom op for Fyrstens Dre, men han forblev stiltiende. Enkerne og de Faderløses Klager gjenlode i Gaderne, og Slavernes og Fangerne's Sukke og de trostesløse Fattiges Hulken kunde høres i Nattens Stilhed, medens de opblæste Blodjugere holdt støjende Gilder i Sikkerhed i bevogtede Slotte og Klosterlige Paladser, hvor de sværede og gjorde sig tilgode med deres Rov og Bytte.

Men de Under og Plager, som altid rammer nedrige Rænksemede kom ogsaa over dem. De streedes og lavedes over det med Uret erhvervede Bytte. Først vilde én og saa en anden raa Barbar opstaa og tilrane sig en Del af Byttet og opstille sig som Leder. Enhver foregivende at være Fyrstens

sjæregne Ven, indtil hele Riget var fyldt med disse graadige Hovidsmand; Enhver benyttende sin egen Art af „Helligheder, Erkebiskopper, Raader, Høj-arværdigheder og Erværdigheder“; Alle tilranende sig Fyrstens Rigdomme, medens Alle vare hans aabenbare Fjender og formastelige Oprørere.

Da en af Fyrstens Tjenere stuede ud over Arvegodset, bestreb han Synet paa følgende Maade:

„Den er falsken, den er falsken og er bleven Djævelnes Bolig, og et Fængsel for alle urene Mander, og et Fængsel for alle urene og affkædede Fugle.“

Dette er en sandfærdig men usuldkommen Fortælling om Uhyrets Oprindelse og Tilvæxt, saaledes som det viste sig paa det historiske Firmament.

Præsident Taylors Begravelse.

De jordiske Levninger af Præsident John Taylor blev forflyttet til sit sidste Hvilested tidlig om Morgenen den 20de August. Tiden, som udfordredes for at udføre Stenarbejdet til Graven, gjorde det umuligt at fuldføre det nødvendige Arbejde, forend Hensættelsen maatte finde Sted, hvorfor Kisten blev nedsat nogle Fod nord for det endelige Begravelsessted i Sten-Vigkisten. Efter at Stenarbejdet paa foranstaaende Dag var fuldendt, saavidt at Riget skulde indfættes, hjorte Medlemmer af Familien og Andre, som vare indbudne, op til Kirkegaarden Kl. 7 om Morgenen for at være nærværende ved den endelige Begravelse. Sten-Kisten bestod af store Granitblokke omtrent en Fod i Tykkelse solidt sammenføjet med Tapper og Stænger af Staal, udgjørende saaledes et Bærelse 7 Fod i Længde, 4 Fod i Brede og 5 Fod i Dybde. Disse ere beklædte med en massiv Overlaggersten af Granit, der maaler 8 Fod og 6 Tommer i Længde, 6 Fod i Brede og 1 Fod i Tykkelse, hvilken vejer omtrent 4½ Ton. Denne er ligeledes fæstet med flere meget stærke Staalstænger, hvilket danner en ubevægelig Konstruktion.

Da Præsidentens Vigkiste var nedsat i sin Stilling blev hans Hustru, Leonoras Levninger stillet ved hans Side, hvorefter Præsident A. M. Cannon opfendte Jndvielsesbonnen. Graven blev derpaa tillukket af Arbejderne.

(Deseret News.)

Den 1ste Oktober 1887.

Præsident Woodruffs Brev.

Et Brev fra Præsident Woodruff paa de tolv Apostles Vegne, blev nylig offentliggjort til de Hellige, hvilke uden Tvivl have læst det med Glæde og overvejet samme.

Hovedhensigten med det var at meddele de Hellige, at de tolv Apostle havde overtaget Præsidentstabet over Kirken efter Præsident Taylors Død. Denne Meddelelse var ledsaget af Raad, som enhver Sidste-Dages Hellig burde stjanke Opmærksomhed.

Brevet var ikke langt men indholdsrigt. De, som ere i Besiddelse af samme Aand, ved hvilken dette Brev blev skrevet, kunne i sine stille Betragtninger udlede Sandhed paa Sandhed deraf. Og for at de Helliges Tjukommelse maa bestyrkes ved Brevets Indhold, ville vi gjøre nogle Bemærkninger derover og begynde med følgende Ytring:

„Lader os som den Højestes Hellige give Gud vore Hjerter, medens vi leve her paa Jorden, og hellige os ved at holde hans Bud, sørge for at have Olie i vore Lamper, sætte vore Huse i Orden og haabende og bedende imodese vor Frihedsdag, der nærmer sig med stærke Skridt.“

For at et Folk kunne give sit Hjerte til Gud og hellige sig, ved at holde hans Bud, maa de i Ordets sande Betydning være sin Religion hengiven, og i alle Ting lade Sandheden vise dem den Retning, de skulle tage. Dette mener at Sandheden maa læres ved de Evner med hvilke Menneskene ere begavede; denne Fremadskridning opnaas ved den Helligaands Vejledning til de Trofaste. Anvendelsen af den Egenskab, som bevirker Medfølelse i den menneskelige Natur for Andre, gjør, at en stor og inderlig Kjærlighed udvikles ikke alene til Gud og Sandheden, men ogsaa til vore Medmennesker i Almindelighed. I en Sjæl, hvor Medfølelse indskrænker sig alene til sig selv og sin nærmeste Omgivelse, kan der ikke være meget Rum til at modtage en fuldstændig Velsignelse fra en kjærlig Fader. At udvikle det moralske Sandhedsbegreb er at ordne sit Liv paa den Maade, som er overensstemmende med Ret og Retfærdighed. At regulere sit Liv ifølge Grundfætninger, hvad end Følgerne maa blive. Det kunde maaste synes som om de umiddelbare Omstændigheder ville blive ugunstige; men de ville i Virkeligheden tilsidst bidrage til at forøge hans Indflydelse. Der kan ingen Afvigelse fra Sandheden finde Sted, uden at det tilsidst medfører Ulykke, ej heller er der Noget, som holder fast derved, uden han modtager sin Belønning og Retfærdiggjørelse. Alt det retfærdiggjøres eller fordømmes ved Lov overensstemmende med, hvorledes de have holdt eller overtraadt Loven; og ingen Velsignelse kan opnaas uden paa de Betingelser, paa hvilke de udloves. Der findes derfor ingen kongelig Vej til Ophøjelse. Den Sti, som leder til det herlige Maal, er Grundfætningernes og Pligtens Sti.

Ved saaledes at anvende alle sine Kræfter paa at lære Sandheden at kjende og at lære at elske Gud og sine Medmennesker og adlyde sande Grundfætninger, kan et Menneske opnaa „Kristi Fyldes vogne Alder“, eller efterligne hans Exempel. En Person kan vise en uadvortes Lydigheid til Evangeliets Ordinantjer og dog være langt fra at opnaa en Dphøjelse i Guds Rige. Evangeliets Ordinantjer ere evige Love og lige saa nødvendige som nogen anden Del af Frelsningsplanen, men de ere saa at sige kun Bindingsværket i den religiøse Bygning, som hver Enkelt bor opstille. De indtager samme Forhold til et Menneskes Egenstabsers Udvikling, som Skelettet i den menneskelige Bygning gjør til Begemet. Den høje aandelige Udvikling klæder det med Form og Skjønhed.

De Hellige opmuntres til at have „Olie i sine Lamper“. Hvad menes med dette figurlige Udtryk, som anvendes om de kloge og daarlige Jomfruer? En ny Aabenbaring siger herom, at de vise Jomfruer ere de, „som have taget den Helligaand til sin Vejleder. De Andre ere de, som søge efter verdslig Fordel og gaa efter Andres Lys, forglemmende at det er deres Rettighed selv at nyde den Helligaands Lys til at lede dem i alle deres Foretagender. Det synes at denne Klasse, selv paa det Sidste, ville ønske at laane Olie af sine trofaste og lykkelige Sødfænde, hvilke i den Hast, som vil finde Sted, ikke vil have Tid til at hjælpe dem, som hidtil have holdt fast ved Andres Kjortelslig.

For at kunne have et tilstrækkeligt Andel af Olie (den Helligaand), er det nødvendigt at sætte sin Tillid til Gud og ikke forlade sig paa Mennesker og søge at udfinde, hvad der er stridende mod, og hvad der er overensstemmende med denne Indslydelse. Om nu for Exempel en Person af høj Kultur bliver indbudt til en Bypæl, og ved sin Indtræden finder Alting i Forvirring og i en uordentlig Tilstand, med maaske en Gris — et passende Billede paa Egenkjerlighed — i det ene Hjørne af Bærelset; hvorlange kunne vi forvente, at en saadan Person vilde forblive i dette Hus? Bistnok ikke lange, førend Huset havde undergaaet en Rengjørelse, og den forhenværende Indehaver er forflyttet til sin egen og mere passende Plads. Nu vel! De Hellige skulle være „Guds Tempel“ eller en Bolig for den Helligaand, hvilken ikke har Samfund hverken med naturlig eller aandelig Urenhed, ja som Egenkjerlighed, urene Tanker, begjærlige Uttraer og Duffer. I alle Livets Forhold, i alle Tildragelser er det nødvendigt, at man kommer til Visshed om den rette Maade at handle paa og gjør derefter, i modsat Tilfælde tabes den aandelige Kraft.

Det er af hyerste Vigtighed for de Hellige at ordne sit Hus. En Familie er en Organisation, for hvilke Manden er Hoved; og han og Hustruen i Forening præsidere over deres Born. Ethvert Medlem indtager sin Stilling, og om de afvige fra denne Orden, da opstaar der som en uundgaelig Følge Forvirring. Det hænder undertiden, at Omstændighederne i en Familie er lige det Modsatte; Bornene regjere Moderen og Moderen hendes Mand. Om vi sammenligne denne Orden, den patriarkalske eller Familie-Systemet med det menneskelige Begeme, da viser den Uorden sig i samme Lys som om en Mand prøvede paa at gaa paa Hænderne med Benene opad; naar dette er Tilfældet, da maa et absolut Sammenfod finde Sted, der vil standse Familiens Fremgang.

En velordnet og godt reguleret Familie, hvor en gudhengiven og kjærlig Mand regjerer, er en af de bedste Institutioner paa Jorden for unge Folk at

erholde en Opdragelse i. Det er langt at foretrække for det bedste Seminarium, som kan findes. Det er der, at Grundprinciperne nedlægges i Sindet, som skal ledsage en sund Oplysning. Det er der, hvor det fremtidige Liv uddannes og dets Tilbojeligheeder ledes paa den rette Vej.

„Vader os ikke hyppig Strid med hinanden“ er den ærbørdige Apostels Ord. Hvor nødvendigt er det ikke, at Folket skulde adlyde denne Formaning, thi en Tilfidsjættelse deraf er en rig Kilde til Uretfærdighed og Uenighed. Zugen skulde anses for en Synder for et Ords Skyld, og den, som søger at stifte Uenighed, burde foragtes. Bagtaleren, der altid fremstiller Sagen falskeligen, er uværdig til at kaldes en Hellig. Han er Narjag til uberegnelige Onder. Ved hans Dygtighed til at bære falsk Vidnesbyrd, vil han hyppig gjøre Bemærkninger om sin Broder, der vil bevirke, at Folefjer ville opstaa mod denne, medens han er aldeles uvidende om Narjagen til Bortfjernelser, som maatte finde Sted, og uden en Lejlighed til at forjvare sig imod Bestyldninger, som de bestyldte han for. I nogle Tilfælde er den, som antager og tror saadanne Bestyldninger, selv en Deltager i det Onde. En god Modgift mod saadanne Handlinger er at bringe Bagtaleren, der søger at kaste en Skygge paa Andre, Ansigt til Ansigt med dem, som han bagtaler. Nogle faa Tilfælde af dette vilde maaske furere ham, hvis Skygdommen ikke har antaget en kronisk Tilstand.

En af de vigtigste Formaninger i hans Brev er den, som omtaler den tilbørlige og retmæssige Anvendelse af det hellige Præstedomme. Det er givet for frelsende Djemed, og naar egennyttige Hensigter bevirke en Afvigelse herfra, da mistes dets Kraft og den, som besidder Præstedømmet, bliver uden dets Kraft eller Indflydelse. Naar det derimod anvendes i den Hensigt, hvorfor det er givet, da staar den, som besidder det, i Forbindelse med Kirken hinsides Sløret og er delagtig i de himmelske Kræfter, ved hvis Visdom han vil blive ledet og ikke ved menneskelig Visdom. Med Hensyn til dette Omme, kan der ikke findes noget, som er mere skjont og passende end de følgende Ord af Profeten Josef Smith:

„Se Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter hange ved de Ting, som tilhøre denne Verden, og de tragte efter Menneskers Ære og lære ikke denne ene Lektie, at Præstedømmets Rettigheder ere uadskillig forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter kun kan blive anvendt eller benyttet paa retfærdige Principer.

Det er sandt, at de maa bekræftes paa os; men naar Nogen prøver paa at skjule sine Synder, eller tilfredsstille sin Stolthed eller forfængelig Ærgjerrighed eller søger at øve Tvang eller Herredomme over Menneskenes Børns Sjæle i nogen Grad af Uretfærdighed; se da unddrager Himlen sig og Herrens Aand bliver bedrovet og forlader ham. Amen til den Mands Præstedomme eller Myndighed.

Sel førend han mærker det, vil han blive overladt til sig selv til at stampe imod Braaden, til at forfølge de Hellige og stride imod Gud.

Vi have lært af sorgelig Erfaring, at det næsten er alle Menneskers naturlige Tilbojeligheeder, at saa snart de erholde en smule Myndighed, som de antage, da begynde de at udøve uretfærdigt Herredomme.

Derfor ere Mange kaldede, men Faa ere udvalgte.

Jungen Magt eller Indflydelse kan eller bør anvendes af Præstedømmet uden ved Overtalelse, Langmodighed, Sagtmodighed og Ydmyghed og ved uførtroden Kjærlighed.

Ved Venlighed og sand Kundskab, hvilket vil storligen udvide Sjælen uden Hykleri og uden Ewig.“

(Deseret News.)

Skandinaviens Stjerne.

Skandinaviens Stjerne har nu fyldt sit syv og tredivte Aar; og med dette Nummer begynder den syv og tredivte Aargang. Den har udspreidt meget Lys og megen Kundskab om Evangeliets Principer, og mange Lærdomme, som i Forskningen bleve bekjæmpede med haardnakket Modstand, ere nu tildels antagne og prædiktes af mange religiøse Lærere. Der er al Sandsynlighed for, at de næste syv og tredivte Aar vil bringe en endnu større Forandring, efterjom Tiden for Profetiernes Opfyldelse drager nærmere og nærmere. Ligesom meget af det Lys, Stjernen har udspreidt, har oplyst mange Sjæle, jaaledes ere ogsaa mange Vøgne bleve aabenbarede. Medens vi betragte den store Fremgang og Sejrr, som Evangeliets Lys har vundet over Mørket, opmuntres vi til uførtrodent at virke for den herlige Sag, indtil „Herrens Kundskab skal skjule Jorden ligesom Vandet skjuler Havets Bund“. Vi bede derfor Brødrene og de Hellige at virke for Stjernens Udbredelse blandt Fremmede, ligesom den bør læses i enhver Helligs Hus, og de Raad og Lærdomme, som fra Tid til anden blive givne deri, sættes i Udførelse i deres daglige Liv. Det har altid været vor Opgave at vælge saadanne Artikler, som kunne være belærende og passende efter Omstændighederne. Det samme skal være vort Formaal i Fremtiden; og vi haabe, at Herrens Velsignelse maa ledsage vort Arbejde, og at de samme gode Resultater, som have fulgt vore ringe Bestræbelser i Fortiden, ogsaa maa vise sig i Fremtiden. Vi bede, at Herren vil velsigne enhver Sandhedsjogende, at de som lede maa finde og erholde det evige Livs Lys i deres Hjerter.

Ankomst. Den 16de September d. A. ankom Uldsterne C. C. A. Christensen af Esraim og James Hansen fra Brigham City hertil. Ligeledes ankom Uldste J. C. A. Weibye fra Manti hertil den 30te September. Vi byde disse Brødre velkommen.

Beskikkelse. Uldste Mads Jørgensen er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference og Uldsterne C. C. A. Christensen og James Hansen ere beskikkede til at arbejde i Kjøbenhavns Konference under W. S. Hansens Bestyrelse. Uldste J. C. A. Weibye er beskikket til at arbejde i Aalborg Konference.

Emigranterne. Den 29de September forlod 88 Emigranter og 7 hjemvendende Missionærer Kjøbenhavn med Dampskibet „Bravo“ under Ledelse af Ældste N. Rasmussen. Maa Herren fore dem lykkelig til deres Bestemmelsessted i Klippebjergene.

Var han en Profet?

(Fortfat fra Side 380 f. N.)

Vi ville atter kalde Læserens Opmærksomhed paa Englands Ord til Josef Smith den 22de September 1823, ved hvilken Lejlighed han først beskuede Pladerne, hvorfra han siden oversatte Mormons Bog. Englen irettesatte ham, fordi han tænkte, at han kunde blive rig ved at erholde disse Optegnelser, og for at han ikke mere skulde blive bedraget af Mørkhedens Magt, saa blev den unge Profet vist den Ondes Magt i et Syn, og da Synet var tilende sagde Englen:

„Se uagtet Du har set denne Fremstilling af de to Magter, hvorved Du stedse kan kjende det Onde, saa giver jeg Dig dog et andet Tegn, og naar det sker, da vid, at Herren er Gud, at han vil udføre sine Beslutninger og at Kundskaben, som denne Optegnelse indeholder, skal udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden. Dette er Tegnet: Naar det begynder at blive bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da ville de, der gjøre Ondt, søge at styrte Dig. De ville udsprede Løgne for at skade dit Rygte, og de ville ogsaa søge at berove Dig Livet; men husk dette, at dersom Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herren's Bud, da skal Du blive bevaret og bringe disse Ting for Dagen, thi han vil i rette Tid give Dig Befaling til at komme og tage dem (Pladerne). Naar de ere

oversatte, da vil Herren give det hellige Præstedomme til Mogle, og de skulle begynde at forkynde dette Evangelium og døbe med Vand, og derefter skulle de have Magt til at give den Helligaand ved deres Hænders Paalæggelse. Da vil Forfølgelsen rase mere og mere; thi Menneskenes Ondskab skal aabenbares, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle søge at tilintetgjøre Kirken, men den vil voge, jo mere man strider imod den og udbrede sig videre og videre og dens Medlemmer skulle tiltage i Kundskab, indtil de blive helliggjorte og faa en Arv, hvor Guds Herlighed, skal hvile over dem. . . Dit Navn (menende Josef Smith) skal blive bekjendt blandt alle Nationer; thi den Gjerning, som Herren vil udrette ved Dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig, og de Ugudelige til at fryse af Brede; af hine skal det holdes i Ære og af disse beispottes, dog skal det være disse til Straf formedelst det store og forunderlige Værk, som skal følge paa Aabenbarelsen af dette Evangeliums Fylde.“

Læseren maa erindre, at disse Profetier bleve udtalte af Englands Mund i Maret 1823 — fire Aar forend Pladerne af Mormons Bog bleve givne til Josef Smith; sex Aar forend Præstedømmet blev givet; i syv Aar forend Kirken blev oprettet; og fjorten Aar forend den Kundskab, som Pladerne

indeholdt, blev sendt til fremmede Nationer.

Forst. Det maa bemærkes, at den Kundskab, som Mormons Bog indeholdt, skulde gaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk under Himlen, og det Faktum, at der i Utah, de Helliges Hjem, kan findes Folk fra fem og tyve til tredive forskellige Nationer, som have hørt og troet Mormons Bog, medens de Ældste søge at vinde Indgang iblandt andre Nationer og Folk og ville vedblive, indtil Alle have hørt det, er Vidnesbyrd for, at denne Profeti er bleven opfyldt. Det mærkværdige ved denne Profeti er, at dette blev udtalt fjorten Aar førend den første fremmede Mission blev udført af Kirkens Ældste. Den første Mission blev begyndt i England i 1837, hvorfra Bærket har spredt sig over hele Europa.

Andet. Det Næste, som vi ville lægge mærke til, er rettere en Samling af flere Bemærkninger, som dog kunne overvejes paa en Gang. 1) De Ugudelige ville søge at styrte Josef. 2) De ville udsprede Døgnen for at skade hans Rygte og ville ogsaa søge at berøve ham Livet. 3) Men han skulde blive bevaret til at frembringe Mormons Bog. Alle disse Ting ere blevne opfyldte; thi Profeten havde ikke saa snart gjort det bekendt, at han havde erholdt en Meddelelse fra en Engel, førend hans Karakter blev angreben, og alt muligt Ondt blev sagt om ham og hans Familie, og det synes som om Hørthedens Magt med et stort Angreb søgte at omstyrte Indfalden, medens han stod alene. Flere Forsøg bleve gjort paa at tage hans Liv, men uden Virkning. Det himmelske Sendebud havde sagt, at han skulde blive bevaret og bringe Opbyggelsen af de gamle Amerikas Indbyggere for Dagen, og

disse Ord bleve opfyldte, thi Mormons Bog blev trykt i 1829—30.

Tredie. Efter at Pladerne vare overfattede, skulde Møgle erholde det hellige Præstedomme, og de skulde begynde at proklamere Evangeliet og døbe med Vand, og derefter skulde de erholde Magt til at give den Helligaand med Haandspaalæggelse, hvorpaa Forsølgelse skulde rase mere og mere. Oliver Cowdery bevidner, at han og Josef Smith erholdt det aaroniske Præstedomme i Maj 1829 under Johannes den Døbers Hænder, der var bleven oprejst fra de Døde; siden erholdt de en højere Orden af Præstedommet under Jesu Kristi Apostle, Peter, Jakob og Johannes Hænder, og de bleve bemyndigede til at overdrage denne Magt til Andre. Paa denne Maade blev Englands Ord opfyldt; Præstedommet blev givet til Møgle, og de begyndte at prædike Evangeliet, hvilket blev antaget af Mange, der bevidnede, at de havde annammet den Helligaand, og efter som Bærket begyndte at have Fremgang, saa begyndte Forsølgelse som en Opfyldelse af Profetien at rase mere og mere.

Fjerde. De, som ikke vare byggede paa Klippen — Sandheden — ville søge at omstyrte den Gjærning, som skulde paabegyndes ved Mormons Bogs Fremkomst; men den skulde voxe, jo mere man stred imod den og udbrede sig videre og videre, og de Hellige skulde voxe i Kundskab indtil de bleve helliggjorte. Kirkens hele Historie stadfæster, at ogsaa denne Del af Profetien er bleven opfyldt. Forsølgelsen tiltog i Staten New York, indtil Kirken maatte flytte til Ohio, hvor en endnu større Forsølgelse fandt Sted. og de fleste af Kirkens Medlemmer flyede til Missouri. Fra sidstnævnte Stat blev i Aaret 1833 henved tolv Hundrede af de Hellige drevne fra Jackson County, og over to

Hundrede af deres Huse bleve brændte og deres Ejendele ødelagte. Fire Aar senere, efter at de Hellige havde organiseret et nyt County og kjøbt store Strækninger af Land, bleve tolv eller femten Tusinder under de grusomste Omstændigheder drevne fra deres Besiddelser, et stort Antal bleve myrdede, og deres Ledere bleve fængslede. Da de endelig vare befriede fra denne Forfølgelse, nedsatte de sig i Illinois, og i de saa Aar, som Fred blev dem tilstødet, opførte de den blomstrende By „Nauvoo“; men otte Aar efter deres Uddrivelse fra Missouri bleve de atter, formedelst Pobelvold, tvungne til at flygte og forlade Civilisationens Grænser og gaa et tusinde Mile bort fra de forenede Staters Byer, og nedsatte sig i Klippebjergene iblandt de Indfødte, der besad mere Mennefskærlighed end de saakaldte Kristne, blandt hvem de for havde levet.

Væjeren vil lægge Mærke til, at jo værre Forfølgelserne bleve, desto mere tiltog Kirken i Antal og udbredte sig „videre og videre“, paa Grund af den Modstand den modte. Det er i Virkeligheden bleven til et Ordspog, at jo mere Mormonismen bestrides, desto bedre trives den. Da den afdøde Alexander Stevens, Gubernur i Georgia og Vicepræsident for de nu opløste konfedererede Stater i Amerika, blev spurgt, hvad Resultatet vilde blive med de Forsøg, som de Forenede Staters Kongres gjorde paa at udrydde Mormonismen ved Lovgivning, svarede han kort og syndig men dog forstandig: „Resultatet vil blive, at der vil blive flere Mormoner“.

Femte. Navnet Josef Smith skulde blive kjendt iblandt alle Nationer paa Jorden; af Mogle skulde det holdes i Ære og af Andre i Foragt; og det skulde være disse til Stræk formedelst det store og forunderlige Værk, som

skulde følge paa Aabenbarelsen af dette Evangeliums Fylde. Dette var en modig Forudsigelse at gjøre for en uanjet Ungling, der var uden Oplysning, uden indflydelsesrige Venner, opdraget paa et affidseliggende Sted i en af de amerikanske Stater, og dog er der ikke en civiliseret Nation eller et Land, som ikke har hørt om Josef Smith og det Værk, som han blev kaldet til at udføre. Selv i de saakaldte hedenske Lande har den nye Uddeling været proklameret og annammet. I alle disse Lande bliver „Josef Smith“ holdt i Ære af de Retfærdige, som have skjænket Sagen nogen Opmærksomhed, og i Foragt af de Ugudelige, og disse ville en Gang strækkes derved formedelst det store og forunderlige Værk som skal følge paa Forkyndelsen af Evangeliets Fylde, thi efter som alle andre Dele af Profetien er bleven opfyldt, saa er det ogsaa rimeligt at antage, at denne sidste Del ogsaa vil blive opfyldt.

Under Forfølgelserne i Missouri i 1838 blev Josef Smith og et Antal af Kirkens ledende Mænd domte af en Krigsret, bestaaende af Pobel-Militær, i hvis Hænder de vare faldne formedelst Forræderi, til at flydes paa Torvet i Far West. Ved General Doniphans skjæffe Optræden bleve de forhindrede i at udføre Dommen, som de havde affagt; men førte Josef og hans Brodre, der vare under denne Dom, til Independence i Jackson County, idet General Clark, Oberstbefalende af Pobel-Styrken, fortalte deres Venner, at de burde ikke vente at se dem frigivne; thi deres Dom var beseglet og deres Skjæbne afgjort. Den følgende Dag efter at de vare bortdrevne fra deres Familie og Venner, nemlig den 3die November 1838 talte Josef i en lav Tone til sine Brodre og sagde: „Vær

ved godt Mod Brødre! Herrens Ord kom til mig i Nat, at vore Liv skulle blive sparede og hvad som helst vi end maa lide under denne Fængsling, ikke En skal miste Livet." (P. P. Pratts Levnetslob.)

Denne Profeti blev opfyldt og ikke En af dem, som bleve fængslede, mistede Livet i denne Førfølgelse, endffjønt de lede frygteligt i flere Maaneder, og det syntes til visse Tider som om Døden var uundgaaelig.

I Profetens Dagbog under 6te August 1842 findes følgende:

„Jeg havde en Samtale med flere af Brødrene i Skyggen af en Bygning angaaende Førfølgelserne i Misjouri og den bestandige Foruroeligelse, som havde fulgt os, siden vi bleve uddrevne fra denne Stat. Jeg profeterede: at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel og blive drevne til Klippebjergene, at Mange vilde apostasjere, Andre blive myrdede af deres Førfølgere, eller miste Livet som en Følge af Sygdom og Udsættelse for Vejrførhøldene, og Nogle af Eder (dem til hvem han talte) skulle leve og hjælpe til med at anlægge Byer og Stæder, og je de Hellige blive et mægtigt Folk iblandt Klippebjergene.“

Læseren vil erindre at dette Land paa den Tid tilhørte Mexiko, at der var et ubeboet Ode af tretten Hundrede engelske Mile imellem Stedet, hvor de Hellige vare bosatte og Klippebjergene, hvilken Afstand var beboet af vilde Indianer-Stammer, og før det menneskelige Dje syntes Flytning til dette Sted, som Profeten udpegede, at være en af de mest utrolige Begivenheder. Men Profeten profeterede ikke alene, at de Hellige skulde blive forflyttet til Klippebjergene; men i 1843 sagde han, at Kirken inden fem Aars Førfølgelse vilde være nedsat i Dalene paa nævnte Sted; og i den i Profetien fastsatte Tid nedsatte de Hellige sig ved den store Saltsøes Bredder, Aar 1847.

Her maa vi standse med denne Afhandling før Aarværende, idet vi til Slutning ville bemærke, at disse Profetier vare nedskrevne flere Aar, førend de bleve opfyldte og ere af en saadan Bessaffenhed at menneskelig Visdom uden at være ledjaget af Profetiens Aand ikke kunde have forudset dem, dog bleve de alle opfyldte til det sidste Bogstav, hvilket kan bevijes af mange Vidner, og er et Vidnesbyrd for Josef Smiths guddommelige Aaldelse, som Verden ikke kan modbevije.

Mill. Star.

Blandinger.

Endnu en Elektricitetens Sejr. Edison siges at have opfundet et Apparat, hvormed det skal blive muligt for to Skibsførere paa to Sømil's Afstand at korrespondere med hinanden uden anden Leder end Vandet selv. Apparatet bestaar af en Damppebe. Lyden overflyttes til Vandet gennem en akustisk Lur, som er anbragt paa Skibssiden under Vandlinien. Som defjendst forplanter Lyden sig med en utrolig Hastighed gennem Vandet. En Dampmaskine kan f. Ex. forplante Lyden paa en Afstand af 4 Mil, naar Røben sættes i Virksomhed ved jamne, i det den ved en akustisk Lur overføres til det Skib, man vil sætte sig i Forbindelse med, benyttende Vandet som Lydleder. Her sættes derved et elektrisk Ringeapparat i Bevægelse i Kaptajnens Kabin, og Kaptajnen kan da faa Underretning fra det signalijerede Fartøj.

Forskjellige Slags Thyve.

(Fri Oversættelse.)

I et ensoomt stummelt Fængsel,
 Fuldt af Utsj, Støv og Snavs,
 Ventende sin Tid med Længsel
 Sad en gammel Fange tabt.
 Udsle Pjakter kun han bar;
 Sorgfuld sad han sammenbøjet;
 Panden høj, men suret var,
 Bleg var kinden, mat var Djet.

Slutteren, som med en Anden
 Kom forbi, med Haan udbød:
 Se, min Ven, her har vi Manden,
 Som forleiden stjal et Brød.
 Han undskyldte sig jo nok,
 Med, at Sult og Shgdom hjemme
 Blandt en talrig Børneskof
 Truede med Tordenstemme.

Men det hjælp ham kun til Maden —
 Vand og Brød han nu har frit;
 Dertil maa han feje Gaden
 For at røre paa sig lidt.
 Siden er hans Kone død
 Og hans Børn, fra Hjemmet drevne,
 Gaa omkring og tigge Brød,
 Hviß ej Thyve de er' blevne.

Slutteren ham derpaa førte
 Til de andre Celler hen,
 Hift man Støj og Vandens hørte,
 Her kun Sul og Graad igjen.
 Sjælben Solens Straaler naa
 Indenfor de skumle Mure —
 Men man Børn og Kvinder saa
 Ret som vilde Dyr i Bure.

Bed den sidste Dør de standse,
 Der var Alting lyst og flot —
 Fine Møbler, Blomster, Krandsje,
 Kort sagt, Alt hvad der var godt.
 Man paa Vordet Flaister saa,
 Men paa Sengen saa man hvile
 En i Sort, med Slaabrot paa,
 Tyl og sed i Drømme smile.

Denne Thy, af første Klasse
 Er en fordoms Oberst Blank.
 Han har brugt den hele Kasse,
 Som Kasserer for en Bank.
 Men De ser han har det godt,
 Han har nemlig rige Venner,
 Og vi her ham holder blot
 Til hans Sag i Retten ender.

Dertil vil man nu fortælle,
 Hvad just ej utroligt er,
 At Brødthven i hin Celle
 Dgaa havde Penge der.
 Tabet gif ham meget nær —
 Knapt han vidste hvad han gjorde —
 Som De ser, han nu er her,
 Og hans Kone død og borte.

Men den Fremmede af Dommen
 Tog en Pung saa tung og fuld;
 Her! han sagde, hvad er Dommen?
 Klar hans Mufft med dette Guld!
 Lad ham vorde fri igjen,
 Og om han behøver mere,
 Har han nu i mig en Ven
 Og jeg vil ham skaffe flere.

Antonius.

Indhold.

<p>En Fortælling om et Uhyre 1</p> <p>Præsident Taylors Begravelse 7</p> <p>Red. Bem.:</p> <p>Præsident Woodruffs Brev 8</p> <p>Skandinaviens Stjerne 11</p> <p>Ankomst 11</p>	<p>Bestikkelse 11</p> <p>Emigration 12</p> <p>Var han en Profet? 12</p> <p>Blandinger 15</p> <p>Forskjellige Slags Thyve 16</p>
--	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Angare, Lorensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Vording (B. Petersen).